

شرق

بامداد ۱۸ دی ۱۳۹۸ وقتی عکاسان خبری به محل سقوط رسیدند جز چند نفر در کشور کسی از شلیک موشک خبر نداشت، عکس، ویدئو خدادادی، آتا

حق‌بان

پرورنده هوایپیمای اوکراینی ۲ سال پس از سانحه

باشد، مجاز به شلیک نبوده است... حلقه چهارم رویدادها که منجر به شلیک موشک شد در این مرحله شکل گرفته است». دومین اقدام، تصویب نامه هیئت وزیران در تاریخ ۱۰ دی ۱۳۹۹ برای پرداخت خسارت به خانواده قربانیان بود. جالب اینکه در مقدمه مصوبه به اصل ۱۳۹ قانون اساسی اشاره شده است اگر بنا باشد با توجه به این اصل که به موضوع صلح دعسایو رایج به اموال عمومی و دولتی می‌پردازد اقدامی صورت گیرد، نظر به خارجی‌بودن یک طرف دعوی، نیازمند تصویب مجلس شورای اسلامی هستیم و دولت صلاحیت تصمیم‌گیری ندارد. این موارد خلاصه مصوبه پنج‌بندی هیئت وزیران را تشکیل می‌دهد؛ ماموریت به وزارت راه‌وشهرسازی برای مصالحه نسبت به کلیه دعاوی و اختلافات سانحه، پرداخت خسارت با درنظرگفتن عرف و رویه بین‌المللی و بازماندگان قربانیان (ایرانی یا بیگانه) و برای هربک از جان‌باختگان به میزان صدوینجاه هزار دلار (برای مسافر بار او)، ترتیب اجرای این مصوبه بر اساس شیوه‌نامه‌ای است که در آینده به تصویب خواهد رسید و درنهایت مصالحه صرفا نظر به خسارات است و نافی حق پیگیری جنبه کیفری نیست. تاکنون گزارشی از پرداخت غرامت منتشر نشده است. سومین اقدام، برگزاری دادگاه کیفری رسیدگی به اتهامات مسببین حادثه در ۳۰ آبان ۱۴۰۰ دادگاه نظامی استان تهران است. اولین جلسه که به ریاست قاضی ابراهیم مهران‌فر تشکیل شد، اختصاص به قرائت کیفرخواست داشت، ۱۰ متهم از زده‌های مختلف نظامی حضور داشتند که بنا بر اعلام دادگاه ۱۰۳ نفر از اولیای دم شکایت خود را اعلام کرده‌اند. یک هفته بعد جلسه دوم برگزار شد که با ایراد تعدادی از وکلای شاکیان مننی بر نقص پرورنده به دلیل نبود فرصت مطالعه و همچنین عدم ابلاغ نظریه کارشناسی، پرورنده برای رفع نقص به دادسرا برگشت داده شد.

نخست، روایت ماجرا: پرواز شماره ۷۵۲ هوایپیمایی بین‌المللی اوکراین در بامداد روز چهارشنبه ۱۸ آبان ۱۳۹۸ دقیقی پس از برخاستن از باند فرودگاه بین‌المللی امام خمینی تهران سقوط می‌کند و همه ۱۷۶ سرنشین آن شامل ۹ خدمه و ۱۶۷ مسافر که از کشورهای ایران، کانادا، اوکراین، سوئد، افغانستان، بریتانیا و آلمان بودند، در دم جان می‌دهند. پس از انتشار شایعاتی درباره علت حادثه، سرانجام ستاد کل نیروهای مسلح در ۲۱ دی ۱۳۹۸ در بیانیه‌ای اعلام می‌کند که پرواز خطوط هوایی اوکراین از فرودگاه امام خمینی حرکت کرده و هنگام چرخش، کاملا در حالت نزدیک‌شونده به یک مرکز حساس نظامی سپاه و در ارتفاع و شکل پروازی یک هدف متخاصم قرار می‌گیرد که در این شرایط بر اثر بروز خطای انسانی و به‌صورت غیرعمد هوایپیمای منزبور مورد اصابت قرار گرفته است. در ادامه بیانیه ضمن عنذرخواهی اطمینان کامل می‌دهد بلافاصله مقصر آن را به سازمان قضائی نیروهای مسلح معرفی کند تا با خطاهای صورت‌گرفته برخورد قانونی صورت گیرد. مقام معظم رهبری نیز همان روز طی دستور دیگری خطاب به ستاد کل نیروهای مسلح خواستار پیگیری ماجرا شدند: «با اطلاع از نتایج تحقیقات ستاد کل درباره حادثه هوایپیمای مسافربری اوکراینی و اثبات دخالت خطای انسانی در آن، مصیبت درگذشت جان‌باختگان این حادثه اندوهبار برای اینجانب بسیار سنگین‌تر شد... به ستاد کل نیروهای مسلح مؤکدا درباره پیگیری کوتاهی‌ها یا تقصیرهای احتمالی در این حادثه درنگ سفارش می‌کنم».

دوم، پیگیری‌های حقوقی داخلی: اولین اقدام حقوقی، انتشار «گزارش پیشرفت تحقیقات سانحه سقوط پرواز P۳۷۱۵» در تیرماه سال ۱۳۹۹ توسط سازمان هوایپیمایی کشوری است. در بخشی از این گزارش می‌خوانیم: «در ساعت ۰۶:۱۴:۴۱ کاربر سامانه دفاع هوایی، بدون دریافت پاسخ از مرکز هماهنگی، یک فرودن موشک به سمت هدف متخاصمی که شناسایی کرده بود، شلیک نمود. مطابق دستورالعمل‌های مربوطه درصورتی‌که سامانه دفاعی موفق به برقراری ارتباط با مرکز هماهنگی نبوده و فرمان شلیک را دریافت نکرده

ابراهیم ایوبی وکیل دادگستری

گذشته دولت‌های کانادا، بریتانیا، سوئد و اوکراین در بیانیه‌ای تهدیدآمیز اعلام نمودند صبرشان تمام شده و قصد دارند در نهادهای بین‌المللی اقداماتی انجام دهند. نهادهایی چون سازمان بین‌المللی هوایپیمایی کشوری و دیوان بین‌المللی دادگستری می‌توانند برای رسیدگی خود را صالح بدانند. چهارم، بیم‌ها و امیدها: در بحران هایی از این دست اولویت همدردی با خانواده جان‌باختگان، فراهم‌کردن امکان برگزاری مراسم تدفین و سوگواری به شکل شایسته، کوشش در جهت جبران خسارات (اگر قابل جبران باشد) و درنهایت تلاش برای روش‌شدن حقیقت در نزد افکار عمومی است. واقعیت با کسادی اطلاع‌رسانی‌ای شد، بلافاصله محل حادثه پاکسازی گردید و وسایل شخصی مسافران تحویل بازماندگان نشد، بنابر اعلام خانواده‌ها برگزاری مراسم خاکسپاری و یادبود به دلخواه آنان نبوده و محدودیت‌هایی داشتند و سرانجام پس از دو سال دادگاه نظامی استان تهران درحال رسیدگی بوده که با اعتراض وکلا به نواقص موجود، پرورنده به دادسرا عودت داده شده است. در این حادثه پخش یا یادبودی در شهر ساخته نشد؛ جالب اینکه در کانادا روز ۸ ژانویه به نام «روز ملی قربانیان پروازهای هوایی» نام‌گذاری شده است. کوپی قربانیان و خانواده آنان از ما نیستند! اکثر مسافران نخبه علمی بوده و در خارج از کشور تحصیل می‌کردند؛ هجرتی که نه‌تنها منعی ندارد بلکه در شریعت اسلام طلب علم در دوردست هم توصیه شده است. بحرانی که می‌توانستت و همدلی و شفافیت کاهش یابد، با بی‌تدبیری به موضوعی دامن‌دار در مراجع سیاسی و قضائی بین‌المللی تبدیل شده و خانواده جان‌باختگان را به سمت تقابل ناخوسته با دولت متبوع خود کشانده است. چند روز پیش کتاب «من چسا ماندم»، خاطرات علی‌رضا قندیچی که همسر و فرزند خود را در این سانحه از دست داده است با مجوز وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی (ناگفته نماند اقدام همدلانه اعطای مجوز انتشار ارزشمند است) روانه بازار نشر شد و مورد استقبال قرائت‌گرفته‌ها، امید می‌رود با ادامه برگزاری دادگاه نظامی البته به شکل علنی و رفع زوئوت نواقص دادرسی در کنار همراهی بیشتر دولت و نهادهای رسمی با خانواده جان‌باختگان، بتوان کوتاهی‌های گذشته را تا حدی جبران و اعتماد عمومی را بازسازی کرد.

باشد، مجاز به شلیک نبوده است... حلقه چهارم رویدادها که منجر به شلیک موشک شد در این مرحله شکل گرفته است». دومین اقدام، تصویب نامه هیئت وزیران در تاریخ ۱۰ دی ۱۳۹۹ برای پرداخت خسارت به خانواده قربانیان بود. جالب اینکه در مقدمه مصوبه به اصل ۱۳۹ قانون اساسی اشاره شده است اگر بنا باشد با توجه به این اصل که به موضوع صلح دعسایو رایج به اموال عمومی و دولتی می‌پردازد اقدامی صورت گیرد، نظر به خارجی‌بودن یک طرف دعوی، نیازمند تصویب مجلس شورای اسلامی هستیم و دولت صلاحیت تصمیم‌گیری ندارد. این موارد خلاصه مصوبه پنج‌بندی هیئت وزیران را تشکیل می‌دهد؛ ماموریت به وزارت راه‌وشهرسازی برای مصالحه نسبت به کلیه دعاوی و اختلافات سانحه، پرداخت خسارت با درنظرگفتن عرف و رویه بین‌المللی و بازماندگان قربانیان (ایرانی یا بیگانه) و برای هربک از جان‌باختگان به میزان صدوینجاه هزار دلار (برای مسافر بار او)، ترتیب اجرای این مصوبه بر اساس شیوه‌نامه‌ای است که در آینده به تصویب خواهد رسید و درنهایت مصالحه صرفا نظر به خسارات است و نافی حق پیگیری جنبه کیفری نیست. تاکنون گزارشی از پرداخت غرامت منتشر نشده است. سومین اقدام، برگزاری دادگاه کیفری رسیدگی به اتهامات مسببین حادثه در ۳۰ آبان ۱۴۰۰ دادگاه نظامی استان تهران است. اولین جلسه که به ریاست قاضی ابراهیم مهران‌فر تشکیل شد، اختصاص به قرائت کیفرخواست داشت، ۱۰ متهم از زده‌های مختلف نظامی حضور داشتند که بنا بر اعلام دادگاه ۱۰۳ نفر از اولیای دم شکایت خود را اعلام کرده‌اند. یک هفته بعد جلسه دوم برگزار شد که با ایراد تعدادی از وکلای شاکیان مننی بر نقص پرورنده به دلیل نبود فرصت مطالعه و همچنین عدم ابلاغ نظریه کارشناسی، پرورنده برای رفع نقص به دادسرا برگشت داده شد.

نخست، روایت ماجرا: پرواز شماره ۷۵۲ هوایپیمایی بین‌المللی اوکراین در بامداد روز چهارشنبه ۱۸ آبان ۱۳۹۸ دقیقی پس از برخاستن از باند فرودگاه بین‌المللی امام خمینی تهران سقوط می‌کند و همه ۱۷۶ سرنشین آن شامل ۹ خدمه و ۱۶۷ مسافر که از کشورهای ایران، کانادا، اوکراین، سوئد، افغانستان، بریتانیا و آلمان بودند، در دم جان می‌دهند. پس از انتشار شایعاتی درباره علت حادثه، سرانجام ستاد کل نیروهای مسلح در ۲۱ دی ۱۳۹۸ در بیانیه‌ای اعلام می‌کند که پرواز خطوط هوایی اوکراین از فرودگاه امام خمینی حرکت کرده و هنگام چرخش، کاملا در حالت نزدیک‌شونده به یک مرکز حساس نظامی سپاه و در ارتفاع و شکل پروازی یک هدف متخاصم قرار می‌گیرد که در این شرایط بر اثر بروز خطای انسانی و به‌صورت غیرعمد هوایپیمای منزبور مورد اصابت قرار گرفته است. در ادامه بیانیه ضمن عنذرخواهی اطمینان کامل می‌دهد بلافاصله مقصر آن را به سازمان قضائی نیروهای مسلح معرفی کند تا با خطاهای صورت‌گرفته برخورد قانونی صورت گیرد. مقام معظم رهبری نیز همان روز طی دستور دیگری خطاب به ستاد کل نیروهای مسلح خواستار پیگیری ماجرا شدند: «با اطلاع از نتایج تحقیقات ستاد کل درباره حادثه هوایپیمای مسافربری اوکراینی و اثبات دخالت خطای انسانی در آن، مصیبت درگذشت جان‌باختگان این حادثه اندوهبار برای اینجانب بسیار سنگین‌تر شد... به ستاد کل نیروهای مسلح مؤکدا درباره پیگیری کوتاهی‌ها یا تقصیرهای احتمالی در این حادثه درنگ سفارش می‌کنم».

دوم، پیگیری‌های حقوقی داخلی: اولین اقدام حقوقی، انتشار «گزارش پیشرفت تحقیقات سانحه سقوط پرواز P۳۷۱۵» در تیرماه سال ۱۳۹۹ توسط سازمان هوایپیمایی کشوری است. در بخشی از این گزارش می‌خوانیم: «در ساعت ۰۶:۱۴:۴۱ کاربر سامانه دفاع هوایی، بدون دریافت پاسخ از مرکز هماهنگی، یک فرودن موشک به سمت هدف متخاصمی که شناسایی کرده بود، شلیک نمود. مطابق دستورالعمل‌های مربوطه درصورتی‌که سامانه دفاعی موفق به برقراری ارتباط با مرکز هماهنگی نبوده و فرمان شلیک را دریافت نکرده

شنبه ۱۸ دی ۱۴۰۰ • ۵ جمادی‌الثانی ۱۴۴۳ • ۸ ژانویه ۲۰۲۲

سال نوزدهم • شماره ۴۱۸۹ • ۱۲ صفحه

اذان ظهر تهران ۱۲:۱۱ • اذان مغرب ۱۷:۲۸

اذان صبح فردا ۵:۴۶ • طلوع آفتاب ۷:۱۵

فardashargh@gmail.com

روزنامه‌فروا

نور نوشت

سیدحسین موه‌ر آریان

بعضی بر گلو نشسته در صفحات شبکه‌های اجتماعی را به تماشا نشسته‌ام، بعضی آماده که تا صبح ۱۸ دی‌ماه دوباره بر گونه‌ها جاری شود. دو سال است که از فاجعه سقوط پرواز بی‌اس‌۷۵۲ می‌گذرد و برای من، برای بسیاری از هم‌میهنان مانند خانواده‌های آسیب‌دیده، سخن‌گفتن از این غم جانکاه همچنان دشوار است. در ذهن واژه‌ها را جست‌وجو می‌کنم؛ امتداد واژه‌ها بر صفحه کاغذ نیامده که اشک امانم نمی‌دهد. با داغ هنوز تازه این فاجعه چه کنیم؟ ثانیه‌ها و ساعت‌های تلخ این دو سال در حالی از صفحه پیش چشمانم عبور می‌کند که از خود می‌پرسم آیا تسکینی برای این درد می‌تواند وجود داشته باشد؟ آیا جز این است که «شفافیت در روند بررسی و عدالت» شاید، شاید تسکینی هرچند کوچک برای این داغ باشد؟

پرواز اوکراین

بعضی بر گلو نشسته

تاکنون دو جلسه رسیدگی به پرونده هوایپمای اوکراینی در دادگاه نظامی استان تهران برگزار شده است. اطلاع‌رسانی درخصوص برگزاری جلسه بعدی دادگاه با توجه به عودت بخش مربوط به «منع یبگرد کیفرخواست» جهت رفع نقص آن، چه زمانی خواهد بود؟ مسیری که تا حصول نتیجه همچنان فاصله دارد. از سوی دیگر، محکومیت ایران به پرداخت ۱۰۷ میلیون دلار کانادا غرامت به خانواده شش نفر از قربانیان پرواز ۷۵۲ و عبور از موعد پنجم ژانویه -آخرین فرصت اعلام‌شده در بیانیه چهار کشور- کانادا، سوئد، اوکراین و بریتانیا به ایران جهت تغییر رویه در مذاکرات و پاسخ به سؤال‌ها و اتهامات درباره سرنوینی هوایپمای مسافربری اوکراین- از دیگر اخبار مرتبط و درخور توجه در آستانه سالگرد فاجعه سقوط است. پاسخ وزارت خارجه ایران در واکنش به بیانیه مشترک چهار کشور، بررسی «کلیه ابعاد پرونده به حد کفایت» بوده است. تفاوت دیدگاه‌ها و عدم توافق در این خصوص به پیگیری پرورنده در چارچوب قوانین بین‌الملل از مسیر سازمان جهانی هوانوردی/

هفته‌نوشت

زخمی جمعی

زخم درد دارد. وقتی زخم‌ها زیاد می‌شوند، زخم که باز می‌ماند، زخم را که رها کنی، به استخوان می‌زند، به لنف و خون می‌رسد. علت زخم هرچه باشد و هرطور که پدید آمده باشد، راهش نادیده‌گرفتن و معطل‌کردن نیست.

از آدم هرچه گمان کنی، برمی‌آید. چیزهایی را تاب می‌آورد که هرگز گمان نداشته، لحظه‌هایی را تجربه می‌کند که در خواب هم ندیده، کارهایی می‌تواند بکند که باور نمی‌کرده بتواند و بشود. آدم می‌تواند تجربه کند و از تجربه‌های خوب و بد، ویرانگر یا سازنده بیاموزد، می‌تواند انکار یا فرافکنی کند، می‌تواند درست پای کار درست یا نادرست بایستد. اینها درواهی‌های کلیدی زندگی هر آدمی است که در مقیاس فردی دودش به چشم خودش می‌رود.

در مقیاسی کلان‌تر که آدم‌ها باید تصمیم بگیرند کنش یا واکنشی داشته باشند، مسئولیت کاری یا چیزی را بپذیرند که به گروه، به جامعه و به آدم‌بودن پیوند می‌خورد، داستان دیگری است. ماجرا تنها این نخواهد بود که اگر به هر دلیلی زخمی شدیم، فکر کنیم حق داریم به حال خود رهایش کنیم. زخم جامعه داستان دیگری است. زخم تن خود را نادیده‌گرفتن و گذشت زمان و بی‌تصمیمی کمکی به مسئله نمی‌کند، چه برسد به زخمی جمعی که فقط به خودت مربوط نیست. بعضی زخم‌ها منجر به قطع عضو است؛ چه دیگری زده باشد، چه خود زده باشی، به‌وقت و بجا هم که چاره‌جویی کنی و مرهم فراهم کنی، قطع عضو یک ضربه ویرانگر است که جای زخمش تا همیشه می‌ماند و کار مددکاری می‌خواهد. چه رسد که همچنان نتوانی تصمیمی درست در مصیبت بگیري، مسئولیت مرهم و درمان را هم برعهده نگیری یا زخم را به حال خود رها کنی. چند سال است دی‌ماه که در خاطره جمعی ما با برف و شعر آمیخته بود، به مصیبت و زخم‌های باز آغشته شده است. چون‌وچواری این زخم دردناک یک طرف مسئله است. سوی دیگر مسئله چه‌بسا نادیده‌گرفتن این زخم و درد بزرگ و تکرار روندی هرزینه است.

هولناکی فاجعه شلیک به هوایپمای اوکراینی خود زخمی کاری بود؛ ولی آنچه اعتماد جامعه را دچار زخم بزرگ‌تری کرد، چندگانگی‌ها، تحلیل‌های متضاد و پس از همه اینها داده‌هایی گویای تحلیل در بیان واقعیت به مردم بود. تعلل در تصمیم‌گیری در بحران آسیب‌هایی بدتر از اصل فاجعه به همراه دارد و بزرگ‌ترین آسیب، بی‌اعتمادشدن مردم به توانایی تصمیم‌گیری و تحلیل و اقدام مدیران است. خون آن جان‌های گرم سرشاز زندگی نه‌تنها بر خاک ایران مانده بلکه آن انفجار بر اعتماد و امیدواری و احساس بیوستگی ملت-مدیریت آسیب‌زده است. سوگی سامان‌نیافته و ماجرابی باز با نادیده‌گرفتن یا فروکاستن رنج درمان نمی‌شود. بسیاری از ما سالانه در تصادف‌های جاده‌ای، بیماری‌ها یا هرچه جان خود را از دست می‌دهیم، علت و عامل حادثه‌ها هم متفاوت‌اند، از خود قربانی تا دیگرانی دور از فرد جان باخته؛ ولی مدیریت مصیبت و پسا‌فاجعه کاری بایسته است، چه رسد به مسئله سقوط و جان‌باختن ۱۷۶ آدمی که نقشی در حادثه نداشتند، چیز دیگری است. بااین‌همه دلزدگی عمومی و سوگواری مردم، فقط به اصل ازدست‌دادن عزیزان‌شان نیست. این زخم بازمانده مانند برداشت بسیاری از مردم و خانواده‌های جان‌باختگان، این است که با آنها مسئولانه و همدلانه برخورد نشده است. بزرگ و کوچک کردن رسانه‌ای فاجعه‌ها، چیزی از واقعیت تجربه دردناک نمی‌کاهد. انکار و توجیه‌ها هم کمکی به حل مسئله‌ها نمی‌کند. ۱۸ دی ۱۴۰۰ نه‌تنها این سوگو سامان نیافته بلکه تجربه‌های جاری دیگری در این دو سال نشان داده که عده‌ای در روبرویی با چالش‌ها بازهم راهبرد اثربخشی ندارند و راه تعلل و بی‌تصمیمی و انکار و فرافکنی را همچنان در پیش می‌گیرند. کسی نمی‌تواند گذشته را درست کند یا برگرداند ولی فرد یا جامعه می‌تواند از گذشته بیاموزد و روش‌هایی را در کارهای پرخطر و دشوار به کار گیرد که منجر به تصمیم‌های به‌هنگام و مسولیت‌پذیری اجرا شوند، نه اینکه همان شیوه‌هایی را به کار گیرد که زخم‌هایی دردناک را باز نکه‌داشته‌اند. بهای این نیاموختن‌ها، آسیب به اعتماد همگانی و ششوق زندگی مردمی است که روزگاری ولی نعمتان نامیده می‌شدند.

اتفاق

پنهان‌کاری سه‌روزه که در ماجرای این شلیک رخ داد، یکی از عجیب‌ترین اتفاقات سیاسی بعد از ماجرای قتل‌های سیاسی بود. رئیس‌جمهور وقت -حسن روحانی- دو روز بعد از چگونگی این حادثه آگاه شد و وزرا مانند وزیر فرهنگ با شنیدن بیانیه ستاد کل نیروهای مسلح در صبح‌گاه شبه ۲۱ دی از نقش ایران در فاجعه باخبر شدند.

از منظر رسانه‌ای برای روزنامه‌نگاران ایران، این اتفاق یک شکست فراموش‌نشدنی بود. آنان با اعتماد به نظرات دولتمردان وقت و کارشناسانی که تجربه ارزیابی چند سقوط هوایما را داشتند، اخبار خود را مبنی بر سقوط هوایما منتشر و تحلیل کردند. جایگاه روزنامه‌نگاری پس از این اتفاق، دچار خدشه فراوان شد و اعتماد عمومی به رسانه‌های مستقل کاهش یافت.

در این‌ه هوایما ۱۷۶ نفر که ۹ نفر آن خدمه بودند، ۱۵ کودک و یک نوزاد حضور داشتند. ۱۳۸ نفر قصد سفر به کانادا را داشته‌اند. بسیاری از این مسافران، ایرانیان ساکن این کشور بودند که به‌عنوان دانشجوی یا محقق برای دیدار خانوادگی به ایران بازگشته بودند. از این حیث این سقوط، بزرگ‌ترین تلفات جانی کشور کانادا در صنعت هوانوردی نیز محسوب می‌شود.

هر دو جعبه سیاه این هوایما که سالم پیدا شده بود، هفت ماه بعد و پس از مجادلات فراوان در اختیار کشور فرانسه قرار گرفت و بازخوانی شد. ثبت اطلاعات و ضبط‌کننده داده‌های پروازی در زمان ۵۶:۱۴:۱۹ (۱۹ و ثانیه پس از برخورد موشک اول) متوقف شده است و حداقل ۲۵ ثانیه بعد از انفجار اول موشک دوم به مجاورت هوایما رسیده است.

بزرگداشت‌های متعددی برای قربانیان این فاجعه در ایران و جهان برپا شد. سرانجام دادگاهی برای بررسی این فاجعه روز ۳۰ آبان با حضور ۱۰ نظامی از رده‌های مختلف برگزار شد اما نحوه برگزاری آن اعتراض خانواده قربانیان را به همراه داشت. ۱۰۳ نفر از اولیای دم یا وکلایشان با مراجعه به دادسرا شکایت خود را ارائه داده بودند.